

Visszhang

Ébren a vágyam, a köd gomolyában
a hajnali visszhang nyers dala tép.
Az ösztöni szó még fátyla mögött ég,
várakozásban reszket a lét.
Hej, fölfakad álmom, a reggeli tájon
egy ünnepi szép rege-szarvas ígéz.
Szeme messzire néz.

*A tavasz ütemére ha dobban a föld,
ő tenger ölében kisarjad a zöld,
megdobban a föld.*

Fölragyog otthonom, fenn a Tejúton
az eszteri visszhang szél-dala szól.
Oda végi határba elhív a varázsa,
hol égi vadat rejt csillag-akol.
Hej, árdeli tündér, messzi vörös fény
álomi hangon visszadalol.
Lomb összehajol.

*A nyár ütemére ha lobban az ég,
ő útmutató jele fényesen ég,
fellobban az ég.*

Lelkem odvában, e köd-fia fában
az erdei visszhang mély dala kél.
Volt éltüket oltó múltjukat oldó
ősöreg szellemeket visz a szél.
Hej, lomb szava szólít, a földbe lehullik
mind, aki él, és messzire tér.
Majd újra beszél.

*Az ősz ütemére ha dobban a föld,
ő rozsdá ölébe lehullik a zöld,
elnyugszik a föld.*

Lassul a vérem, az állati éjben
a vaskori visszhang sár-dala űz.
Kis hóba taposva és messzi ugorva
a fűsti berekben elillan egy őz.
Hej, csöndbe' ha nézem, elindul az égen
a régen is hajszóló emberi tűz.
Hideg csillagot űz.

*A tél ütemére ha lobban az ég,
ő útmutató jegye élesen ég,
ellobban az ég.*

Olessák Róbert (2000)